

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน อยู่อย่างซื่อสัตย์กับพ่อที่แท้จริง เก็บรักษากันที่กึ่งของความซื่อสัตย์ของลูก ละทิ้งความหึงหวงไสขของความรู้และทำความเข้าใจพยายามอย่างเต็มที่ที่จะอยู่ในการจดจำระลึกถึง

คำถาม: อะไรคือสิ่งขับเคลื่อนหลักของลูกๆ มหาวีระ (นักรบที่เด็ดเดี่ยว)?

คำตอบ: ลูกๆ มหาวีระจะมีการจดจำระลึกถึงพ่อในสติปัญญาของพวกเขาอย่างสม่ำเสมอ มหาวีระหมายถึงผู้ที่เต็มไปด้วยพลัง มหาวีระนั้นมีความสุขและมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณอย่างสม่ำเสมอ พวกเขาไม่มีความหึงหวงไสขของร่างกายแม้เพียงน้อยนิดที่สุด ได้คงอยู่ในสติปัญญาของลูกๆ มหาวีระเหล่านั้นว่าพวกเขาคือดวงวิญญาณและบาบากำลังสอนพวกเขา

โอมชานติ พ่อทางจิตถามลูกๆ ทางจิต: ลูกกำลังนั่งที่นี้ด้วยการคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณหรือจิตวิญญาณหรือไม่? เพราะพ่อรู้ว่านี่คือความยากลำบากเล็กน้อย เป็นในสิ่งนี้ที่อาศัยความเพียรพยายาม ผู้ที่นั่งที่นี้ในสภาพของสำนึกเป็นดวงวิญญาณนั้นก็เรียกว่ามหาวีระ ผู้ที่คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและผู้ที่จะจดจำพ่อนั้นก็เรียกว่าเป็นมหาวีระ ให้เฝ้าแต่ถามตนเองเสมอ: ฉันกำลังมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณหรือไม่? ลูกได้กลายเป็นมหาวีระด้วยการจดจำระลึกถึง, นั่นคือลูกนั้นได้กลับมาสูงสุด ผู้คนของศาสนาอื่นที่มักไม่ได้กลายเป็นผู้ที่สูงสุดเพราะพวกเขามายากหลัง ลูกได้กลายเป็นผู้ที่สูงสุดตามลำดับกันไป การเป็นผู้ที่สูงสุดหมายถึงการเป็นผู้ที่มีพลังและเป็นมหาวีระ ดังนั้นลูกมีความสุขอยู่ภายในว่าลูกคือดวงวิญญาณและพ่อของลูกๆ ดวงวิญญาณทั้งหมดกำลังสอนลูก พ่อว่าลูกบางคนก็ได้แสดงชาร์ต 25% ของลูก และบางก็แสดง 100% บางก็พูดว่าพวกเขาอยู่ในการจดจำระลึกถึงเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้นจาก 24 ชั่วโมง ดังนั้นนี่เป็นกีเปอร์เซ็นต์? ลูกต้องระมัดระวังอย่างยิ่งกับตนเอง ลูกต้องกลายเป็นมหาวีระอย่างช้าๆ ลูกไม่สามารถจะกลายเป็นสิ่งนี้ได้ทันที; สิ่งนั้นอาศัยความเพียรพยายาม ผู้ที่มีความรู้ของธาตุบราห์มก็ไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ พวกเขาคิดว่าธาตุบราห์ม, บ้านนั้นเป็นดวงวิญญาณสูงสุด และพวกเขาพูดถึงตนเองว่า: ฉันคือบราห์มด้วย ใครก็ตามไม่สามารถจะมีโยคะกับบ้าน เวลานั้นลูกๆ คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ลูกต้องมองดูบันทึกของลูกและถามตนเองว่า: เป็นเวลานานเพียงไรภายใน 24 ชั่วโมงที่ลูกคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ เวลานั้นลูกๆ รู้ว่า ลูกอยู่ในงานรับใช้ของพระเจ้า ลูกอยู่ในงานรับใช้ของพระเจ้า” ลูกต้องบอกทุกคนว่า: พ่อเพียงแต่พูดว่า: มานมานะบาฟ! นั่นคือคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ นี่คือนานรับใช้ที่ลูกต้องทำ ยิ่งลูกทำงานรับใช้มากเพียงไร, ลูกก็จะได้รับผลมากเท่านั้น ลูกต้องเข้าใจประเด็นนี้อย่างชัดเจน แม้แต่ลูกๆ มหาเรติที่ดีมากก็ไม่ได้เข้าใจประเด็นนี้อย่างสมบูรณ์ สำหรับสิ่งนี้ต้องอาศัยความเพียรพยายามอย่างมาก ลูกไม่สามารถจะได้รับผลรางวัลโดยที่ไม่ทำความเพียรพยายาม บาบาก็เห็นว่าบางคนก็เขียนบันทึกของตนและส่งสิ่งนั้นมา ในขณะที่ผู้อื่นนั้นไม่แม้แต่ทำความเพียรพยายามที่จะเขียนบันทึก พวกเขามีความหึงหวงไสขของความรู้ของตนเอง พวกเขาไม่สามารถที่จะทำความเพียรพยายามใดๆ ที่จะนั่งในการจดจำระลึกถึงได้ พ่ออธิบายว่าสิ่งหลักคือการจดจำระลึกถึง ลูกต้องจับตาดูตนเองและดูว่าบันทึกของลูกเป็นเช่นไร และจดสิ่งนั้นลงไป บางก็พูดว่าพวกเขาไม่มีเวลาที่จะเขียนบันทึกเลย สิ่งหลักที่พ่อพูดก็คือ: คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำอัลฟา ไม่ว่าลูกจะนั่งที่นี้เป็นเวลานานเพียงไรก็ตาม และแล้วก็ให้ถามหัวใจของลูกเอง: เป็นเวลานานเพียงไรที่ฉันอยู่ในการจดจำระลึกถึง? เมื่อลูกกำลังนั่งอยู่ที่นี่, ลูกต้องอยู่ในการจดจำระลึกถึง และไม่เป็นไร หากลูกนั้นจะควงกัจจกรด้วยเช่นกัน อย่างแน่นอนที่พวกเราต้องกลับไปกับบาบา พวกเราต้องกลับไปเมื่อเราได้กลับมาบริสุทธิ์และสาธิตประธาน ลูกต้องเข้าใจประเด็นนี้อย่างดีมาก บางก็ลืมสิ่งนี้ในทันทีที่ได้มีการบอกพวกเขา พวกเขาไม่ได้บอกชาร์ตที่แท้จริงของตนแก่บาบา มีมหาเรติมากมายที่ไม่เคยบอกสัจจะ คำพูดที่หลอกลวงนั้นได้คงอยู่มาจนถึงครั้งหนึ่งของวงจร, และดังนั้นราวกับว่าความหลอกลวงนั้นได้ถูกกำหนดไว้ภายในพวกเขา ผู้ที่ธรรมดานั้นก็เขียนบันทึกของตนเองในทันที พ่อพูดว่า: ด้วยการอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงบาบของลูกก็就会被 และลูกจะกลับมาบริสุทธิ์ ลูกจะไม่กลับมาบริสุทธิ์เพียงด้วยความรู้ ดังนั้นมีประโยชน์อะไรเล่า? ลูกนั้นเรียกหาเพื่อที่จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ สำหรับสิ่งนี้ลูกจำเป็นต้องมีการจดจำระลึกถึง แต่ละคนควรจะแสดงบันทึกของตนด้วยความซื่อสัตย์ เมื่อลูกนั่งที่นี้เป็นเวลา 45 นาที ลูกต้องตรวจสอบและดูว่าเป็นเวลายาวนานเพียงไรในช่วงระยะเวลาที่ลูกคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ บางนั้นก็ละเอียดอย่างยิ่งที่จะบอกสัจจะ พวกเขาไม่ได้บอกสัจจะแก่พ่อ พวกเขาเพียงแค่ให้ข่าวของงานรับใช้ที่พวกเขาได้ทำเท่านั้น และพวกเขาได้อธิบายแก่ผู้คนมากแค่ไหน และพวกเขาได้ทำสิ่งนี้และสิ่งนั้น แต่พวกเขาไม่ได้เขียนบันทึกของการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงของตน พ่อพูดว่า: เป็นเพราะการไม่อยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงที่ลูกศรของลูกจึงยังไม่ตรงเป้า ไม่ได้มีพลังกำลังในดาบของความรู้ของพวกเขา พวกเขาสามารถถ่ายทอดความรู้ แต่โดยที่ไม่มีโยคะก็เป็นเรื่องยากที่ลูกศรของเขาจะยิงตรงเป้า บาบาสอนว่า: ลูกไม่ได้มีการจดจำระลึกถึงแม้เพียง 5 นาทีจาก 45 นาทีที่ลูกนั่ง บางก็ไม่รู้แม้กระทั่งวิธีที่จะคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและวิธีที่จะจดจำพ่อ บางก็พูดว่าพวกเขาอยู่ในการ

จดจำระลึกถึงอย่างสม่ำเสมอ บาบาพูดว่า: เป็นไปไม่ได้ที่จะมีสภาพนั้นในเวลาสั้น หากลูกมีการจดจำระลึกถึงที่สม่ำเสมอ, ลูกก็จะไปถึงสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมของลูก และลูกก็จะรู้แจ้งอย่างสมบูรณ์ด้วยความรู้ ด้วยการอธิบายเล็กน้อยแก่ใครบางคน, ลูกศรของลูกก็จะยิงตรงเป้า อย่างไรก็ตามสิ่งนี้อาศัยความเพียรพยายาม ลูกไม่สามารถที่จะกลายเป็นนายของโลกเพียงเช่นนั้น! มายาได้นำโยคะของสติปัญญาของลูกจากทิศทางหนึ่งไปสู่อีกทิศทางหนึ่ง ลูกจดจำเพื่อนฝูงญาติมิตรของลูก ฯลฯ เมื่อใครบางคนต้องเดินทางไปต่างแดน เขาก็เริ่มที่จะจดจำเพื่อนฝูงญาติมิตรของเขา เรือกลไฟ เครื่องบิน ฯลฯ ความปรารถนาที่จะไปต่างประเทศของพวกเขาขึ้นตึงรั้งสติปัญญาของพวกเขา และนั่นก็ตัดโยคะของสติปัญญาของพวกเขาอย่างสมบูรณ์ อาศัยความเพียรพยายามอย่างมากที่จะปกป้องสติปัญญาของลูกจากการไปสู่ทิศทางอื่น ลูกควรจะมีการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวเท่านั้น ไม่ควรจดจำแม่แต่อย่างใด ลูกจะไปถึงสภาพนั้นในเวลาสุดท้าย แต่ในวันที่ผ่านไปยิ่งลูกเพิ่มการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงของลูกมากเพียงไร ลูกก็จะให้ประโยชน์แก่ตนเองมากเท่านั้น ยิ่งลูกอยู่ในการจดจำระลึกถึงมากเพียงไร, รายได้ของลูกก็จะยิ่งใหญ่ขึ้นเท่านั้น หากลูกละร่างของลูกในเวลาสั้น ลูกจะไม่สามารถหารายได้ทันได้ ลูกจะกลายเป็นทารกและแล้วลูกจะหารายได้ประเภทใดกันเล่า? แม้ว่าดวงวิญญาณจะนำสันสการ์ของเขาไปกับเขา, ก็ยังต้องการครูที่จะเตือนความทรงจำของเขา พ่อก็เตือนลูกด้วยเช่นกัน: จดจำพ่อ ไม่มีใครนอกจากลูกรู้ว่าเพียงด้วยการจดจำระลึกถึงพ่อเท่านั้นที่ลูกจะสามารถกลับมาบริสุทธิ์ พวกเขาคิดว่าการอาบในแม่น้ำคงคาเป็นสิ่งที่สูงส่ง เหตุนี้เองพวกเขาจึงเฝ้าแต่อาบในแม่น้ำคงคา บาบานั้นก็ได้มีประสบการณ์ของสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ท่านเคยมีกูรุมามากมายด้วยเช่นกัน พวกเขาไปอาบในน้ำ ที่นั่นการอาบน้ำของลูกเกิดขึ้นในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง ลูก ๆ ดวงวิญญาณไม่สามารถกลับมาบริสุทธิ์โดยที่ไม่ได้มีการจดจำระลึกถึงพ่อ สิ่งนี้เรียกว่าโยคะ นั่นคือการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง อย่าได้คิดว่าความรู้คือการอาบน้ำ; เป็นโยคะที่เป็นการอาบน้ำ ความรู้คือการศึกษาเล่าเรียน, แต่โยคะคือการอาบน้ำที่จะทำให้บาปของลูกถูกตัดทิ้ง มีสองสิ่ง, ความรู้และโยคะ เป็นไปด้วยการจดจำระลึกถึงที่บาปของหลายต่อหลายชาติเกิดนั้นจะถูกตัดทิ้ง พ่อพูดว่า: เป็นไปด้วยการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงนี้ที่ลูกจะกลับมาบริสุทธิ์และสาโทประธาน พ่ออธิบายอย่างชัดเจนมาก: ลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน เข้าใจประเด็นเหล่านี้อย่างชัดเจนอย่างยิ่ง อย่าได้ลืมหว่าด้วยการอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงที่บาปของหลายต่อหลายชาติเกิดของลูกจะถูกตัดทิ้ง ความรู้คือเครื่องมือของการหารายได้ การศึกษาและการจดจำระลึกถึงคือสองสิ่งที่แยกจากกัน ญาณและวิญญาณ: ญาณหมายถึงการศึกษา และวิญญาณหมายถึงโยคะ ซึ่งคือการจดจำระลึกถึง อะไรนั้นสูงส่งกว่ากัน-ความรู้หรือโยคะ? การจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงนั้นสูงมาก เป็นสิ่งนี้ที่อาศัยความเพียรพยายาม ลูกทั้งหมดจะไปสู่สวรรค์ ยุคทองคือสวรรค์และยุคเงินคือกึ่งสวรรค์ ลูกจะไปที่นี่และได้รับสถานที่ของลูกตามที่ลูกศึกษาเล่าเรียนว่ามากเพียงไร อย่างไรก็ตามโยคะคือประเด็นหลัก ลูกสามารถอธิบายความรู้ที่ขึ้นทรรศการและพิพธิภณห์ แต่ลูกไม่สามารถอธิบายโยคะ ลูกสามารถที่จะพูดแต่เพียงว่า: คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ อย่างไรก็ตามลูกให้ความรู้มากมาย พ่อพูดว่า: ก่อนอื่นใดบอกประเด็นนี้แก่พวกเขา: คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ ลูกได้สร้างรูปภาพหลายต่อหลายภาพ ฯลฯ เพื่อที่จะให้ความรู้นี้ อย่างไรก็ตามไม่มีความจำเป็นสำหรับภาพที่จะอธิบายโยคะ ภาพเหล่านี้ได้มีการสร้างขึ้นเพื่อที่จะอธิบายความรู้ ด้วยการคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ, ความหึงหวงโสมมของร่างกายของลูกก็จะขาดตอนลงอย่างสมบูรณ์ อย่างแน่นอนที่ลูกต้องใช้ปากของลูกในการที่จะพูดความรู้ มีประเด็นเดียวเท่านั้นในโยคะ-ลูกต้องคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ อย่างไรก็ตามต้องอาศัยร่างกายในการที่จะศึกษาเล่าเรียน ลูกจะสามารถศึกษาเล่าเรียนหรือสอนโดยที่ไม่มีร่างได้อย่างไร? พ่อคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ และดังนั้นลูกต้องมีโยคะกับท่าน อย่างไรก็ตามไม่มีใครรูสิ่งนี้ พ่อเองนั้นมาและสอนลูก มนุษย์ไม่สามารถสอนสิ่งนี้แก่มนุษย์ พ่อพูดว่า: จดจำพ่อ! สิ่งนี้เรียกว่าความรู้ของพระเจ้า พระเจ้าคือมหาสมุทรแห่งความรู้ ประเด็นเหล่านี้ต้องอาศัยความเข้าใจที่ยิ่งใหญ่ บอกทุกคนให้จดจำพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด, ผู้เดียวที่ก่อตั้งโลกใหม่ พวกเขาไม่แม้กระทั่งจะตระหนักว่ากำลังมีการก่อตั้งโลกใหม่ เพื่อพวกเขาจะจดจำพระเจ้า ในเมื่อพวกเขานั้นไม่แม้แต่จะสำนึกในสิ่งนี้, เหตุใดพวกเขาจึงจะคิดถึงสิ่งนั้นเล่า? ลูกรู้ว่ามิเพียงพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด พระเจ้าชีวาผู้เดียวเท่านั้น พวกเขาพูดว่าขอคารวะต่อพรหมเทพ และแล้วในเวลาสุดท้ายพวกเขาก็พูดว่าขอคารวะต่อดวงวิญญาณสูงสุด ชีวา พ่อฉันสูงสุดเหนือสิ่งใด, แต่พวกเขาไม่รู้วาทานคือใคร หากท่านนั้นอยู่ในก้อนกรวดก้อนหิน พวกเขาจะก้มลงให้แก่ใคร? พวกเขาพูดโดยที่ไม่มีความเข้าใจนัยสำคัญของสิ่งที่พวกเขาพูด ที่นั่นลูกต้องไปอยู่เหนือเสียง ลูกต้องไปสู่ดินแดนนิพพาน, ดินแดนของความเงียบสงบ มีดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข นั่นคือดินแดนแห่งสวรรค์ ลูกจะไม่เรียกกรวดว่าเป็นดินแดน คำพูดนั้นก็ตายอย่างย่ำ ศาสนาคริสต์นั้นจะดำเนินไปเป็นเวลานานเพียงไร? พวกเขาไม่รู้สิ่งนี้ พวกเขาพูดว่าดินแดนสุชาวติคงอยู่เมื่อ 3000 ปีก่อนพระ

คริสต์ นั่นหมายถึงเคยมีอาณาจักรของเหล่าเทพ ดังนั้นเมื่อเป็นเวลา 2000 ปีมาแล้วตั้งแต่ศาสนาคริสต์ได้ปรากฏขึ้นก็จะต้องมีศาสนาเทพอีกครั้ง สถิติปัญญาของมนุษย์ไม่ได้ทำงานเลย เนื่องจากการไม่ล่วงรู้ถึงความลับของละคร พวกเขาจึงเฝ้าแต่วางแผนมากมาย ผู้เป็นแม่ที่แก่ชราที่ไม่สามารถเข้าใจประเด็นเหล่านี้ได้ พ่ออธิบาย: ในเวลานี้คือสภาพของการปลดเกษียณของลูก ๆ ทั้งหมด ลูกต้องไปอยู่เหนือเสียง แม้ว่าพวกเขาจะพูดว่าใครบางคนได้จากไปสู่ดินแดนนิพพานแล้วก็ไม่มีใครสามารถไปที่นั่นได้อย่างแน่นอนที่พวกเขาต้องกลับมาใช้ชาติเกิด ไม่มีใครสามารถกลับบ้าน พวกเขานั้นก็มีความเป็นมิตรของครูเพื่อที่จะไปสู่สภาพของการปลดเกษียณ มีอาศรมมากมายสำหรับผู้ที่อยู่ในวัยของการปลดเกษียณของเขา มีผู้เป็นแม่อยู่มากมายด้วยเช่นกัน ลูกสามารถทำงานรับใช้ที่นั่นด้วย พ่อหนึ่งทีและอธิบายแก่ลูกถึงความหมายของสภาพของการปลดเกษียณ ในเวลานี้ลูกทั้งหมดอยู่ในสภาพของการปลดเกษียณ ทั้งโลกอยู่ในสภาพของการปลดเกษียณ มนุษย์ทั้งหมดที่ลูกเห็นนั้นอยู่ในสภาพของการปลดเกษียณ สัทกูรudevotān คือผู้ประทานชีวิตใหม่ที่ไม่มีกิเลสสำหรับทุกคน ทุกคนต้องกลับไป ผู้ที่ทำความเพียรพยายามอย่างดีมากก็จะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง เวลานี้เรียกได้ว่าเป็น “เวลาของการตัดสินใจ” ผู้คนไม่รู้ถึงความหมายของ “เวลาของการตัดสินใจ” ลูก ๆ เข้าใจสิ่งนี้ตามลำดับกันไปด้วยเช่นกัน จุดหมายปลายทางนั้นสูงมาก ทุกคนต้องเข้าใจว่าเวลานี้พวกเขาต้องกลับบ้านอย่างแน่นอน ดวงวิญญาณต้องไปอยู่เหนือเสียง และพวกเขาทั้งหมดก็จะลงมาเพื่อชำระบทบาทของตน อย่างไรก็ตามหากลูกกลับไปขณะที่จดจำพ่อ, ลูกก็จะได้รับสถานภาพที่สูง ลูกต้องสร้างสมคุณธรรมที่สูงส่งด้วยเช่นกัน ลูกต้องไม่ทำกรรมที่สกปรกหรือลักขโมยใดๆ ฯลฯ ลูกสามารถจะกลายเป็นดวงวิญญาณบุญด้วยโยคะ, ไม่ใช่ด้วยความรู้ ดวงวิญญาณต้องกลับมาบริสุทธิ์เพียงดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถกลับไปสู่ดินแดนแห่งความสงบได้ ดวงวิญญาณทั้งหมดอาศัยอยู่ที่นั่น ในเวลานี้พวกเขาเหล่านั้นก็ยังคงเฝ้าแต่ลงมา ไม่ว่าเท่าใดก็ตามที่ยังคงหลงเหลืออยู่ที่นั่นก็จะเฝ้าแต่ลงมาด้วยเช่นกัน ลูก ๆ ต้องอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงอย่างมาก ลูกสามารถได้รับความช่วยเหลือที่ดีมากที่นี่ ลูกได้รับพลังจากกันและกัน พลังกำลังของลูก ๆ เพียงไม่กี่คนนั้นก็กำลังทำงาน พวกเขาได้แสดงว่ามีกรกฎาโกวันทันด้วยนิ้วของความร่วมมือ ลูกคือโกปและโกปี่ เทพของยุคทองนั้นไม่ได้เรียกว่าเป็นโกปหรือโกปี่ เป็นลูกผู้ที่ให้นิ้วของความร่วมมือของลูก ลูกเชื่อมโยงของสติปัญญาของลูกกับพ่อผู้เดียวเพื่อที่จะเปลี่ยนยุคเหล็กให้กลายเป็นยุคทองและนรกให้กลายเป็นสวรรค์ เป็นไปด้วยโยคะที่ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์ ลูกต้องไม่ลืมประเด็นเหล่านี้ ลูกได้รับพลังนี้ที่นี่ ภายนอกนั้นก็มีความเป็นเพื่อนของมนุษย์ที่เป็นเช่นปีศาจ เป็นสิ่งที่ยากอย่างยิ่งที่จะอยู่ในการจดจำระลึกถึงที่นั่น ลูกไม่สามารถจะคงอยู่อย่างไม่สั่นคลอนที่นั่น ลูกต้องการชุมชนนี้ เมื่อลูกทั้งหมดนั่งที่นั่นด้วยกันในวิธีที่มั่นคง ลูกก็สามารถได้รับการช่วยเหลือ ไม่มีธุรกิจ ฯลฯ ที่นี่ และดังนั้นสติปัญญาของลูกจะไปที่ไหน? เมื่อลูกอยู่ข้างนอก ธุรกิจของลูกและบ้าน ฯลฯ นั้นอย่างแน่นอนจะดึงดูดลูก ที่นี่ไม่มีสิ่งใดเช่นนั้น บรรยากาศที่นี่ก็ดีมากและบริสุทธิ์ ตามละคร ลูกกำลังนั่งอยู่ห่างไกลบนภูเขา อนุสรณ์ที่ถูกต้องแม่นยำของลูกนั้นอยู่เบื้องหน้าลูก ได้มีการแสดงสวรรค์ไว้ข้างบนที่เพดาน ไม่เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะแสดงสิ่งนั้นที่ใดเล่า? ดังนั้นบาปพูดว่า: เมื่อลูกมาและนั่งที่นี่, ตรวจสอบดูว่าลูกนั่งในการจดจำระลึกถึงพ่อหรือไม่ ลูกควรจะเฝ้าแต่ดวงจักรแห่งการสำนึกในตนเองด้วยเช่นกัน อัจชะ

ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง

1. จับตาดูบันทึกของการจดจำระลึกถึงของลูก และดูว่าเป็นเวลานานเพียงไรที่ลูกจดจำพ่อ สถิติปัญญาของลูกเร่งร้อนไปที่ใดในเวลาของการจดจำระลึกถึงหรือไม่
2. ในเวลาของการชำระสะสางนี้ทำความเพียรพยายามที่จะไปอยู่เหนือเสียง พร้อมกันกับการจดจำระลึกถึงพ่อ, อย่างแน่นอนที่ลูกต้องสร้างสมคุณธรรมที่สูงส่ง อย่าได้ทำกรรมที่สกปรกใดหรือลักขโมย ฯลฯ

พร: ขอให้ลูกเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงผู้รับใช้ทุกขณะด้วยสายตา ทศนคติและการกระทำของลูก

ผู้รับใช้หมายถึงการเป็นผู้ที่รับใช้ทุกขณะด้วยสายตา ทศนคติและการกระทำที่สูงส่งของตน ผู้ใดก็ตามที่ลูกมองดูด้วยดริสตีที่สูงส่ง ดริสตีนั้นทำงานรับใช้ บรรยากาศถูกสร้างด้วยทศนคติของลูก งานใดก็ตามที่ลูกกระทำในการจดจำระลึกถึงจะชำระบรรยากาศให้บริสุทธิ์ สมหมายใจของชีวิตบราห์มินคืองานรับใช้ เมื่อลูกไม่สามารถหายใจ ลูกก็สิ้นสติ ในทำนองเดียวกันเมื่อดวงวิญญาณบราห์มินไม่อยู่อย่างไม่วางเว้นในงานรับใช้ เขาก็สิ้นสติ ดังนั้นมากเท่าที่ลูกอยู่อย่างน่ารัก จงกลับมาร่วมมือและรับใช้ให้เท่ากัน

คติพจน์: พิจารณางานรับใช้ว่าเป็นเกมและลูกจะไม่เหน็ดเหนื่อยและอยู่อย่างเบาสบายเสมอ

*** โอม ชานติ ***